

Publicerad 2016-03-23 22:35 av Tommy Vähä-Rainio

Khao Lak

Jellyfish

Jag satte mig rakt upp sängen i Khao Lak.

På resorten.

Och gapskrattade!

Efter att jag och min son lämnade restaurangen.

När min värld började snurra så äckligt.

Han tog mig hem.

När damerna shoppade vidare i den 28 gradiga natten.

Efter en helt knäpp sömn.

Där jag åkte typ hiss ner till döden.

Och började gapskratta.

Och sade till min familj i gapskrattet.

Att!

Nu är det nog dags att ringa någon.

Typ läkare eller ambulans.

För nu har jag ingen koll!

Vi hade tidigare på dagen badat.

Och jag var längst ute.

I det vackra varma havet.

Och då upplever jag.

Att något rappar mig över fötterna!

Snacka om piskrapp!

Och jag fattade ju direkt!

Det dog ju en person typ året innan.

På Koh Lanta.

Efter en manet.

Så jag bara skriker!

Upp ur vattnet!

Fort som fan!

Jag kom efter dem och gjorde misstaget.

Att skölja av mig med sötvatten i duschen vid poolen.

Sedan började det svida som fan.

Och jag gick upp i receptionen och berättade.

Då lade de mig rakt ner.

Och baddade mina fötter med vinäger.

Och de frågade mig.

”Are you are ok mister?”

Och jag kände mig lugn.

För jag visste inte då hur nervgiftet kröp uppåt.

Upp i min hjärna.

De lade mig in i en ambulans till sjukhushet.

Och sonen och sjukvårdaren klappade mig på kinden.

Och jag bara skrattade.

Trots att jag ville ha koll.

Jävligt äcklig känsla.

Men jag kunde inte.

Jag delvis skrattade på vägen in,
till lokala Takua Pa Hospital i Pna Yng.

Men i det skärrade läget.

Missade alla.

Att jag skulle in på privatsjukhuset i Phuket.

Som jag hade betalt för.

Med mina försäkringar.

Sonen lämnade mig tryggt.

För att åka hem och ta hand om våra oroliga kvinnor.

När han visste att en läkare hade koll på mig.

Han sade till mig!

Nu ger du fan i att dö ifrån oss!

Du är segare än att dö i Thailand.

Jag hade mitt pass, telefon och flera tusen spänn.

Och de rullade in mig på en avdelning.

Som fortfarande ger mig ångest.

(Förlåt mig nu för mitt privilegium i livet.)

När jag började vakna ur mitt töcken.

Så luktade det piss.

Och där låg cancerpatienter.

Personer med benbrott efter mopedolyckor.

Mycket blod i östasiatiska bindor.

Kvinnor med missfall och blod i sängarna.

Och trasiga psykfall.

Och kolpatienter som höll på att kvävas,
för att de inte fick syrgas.

Och de såg på mig som ett UFO.

Och jag tänkte.

När min verklighet började närma sig.

Att jag inte ville att någon av dem plocka mig.

(Min maskin gick igång!)

Och jag ville bara ha en vattenflaska.

Och jag bad om en vattenflaska.

Men hon sade bara kort!

Du får ta vatten ur kannan,
och dricka som alla andra.

(Med all respekt för de som låg där!)

Då sade jag till sjuksystemen som kom in.

Hon som nekade mig en vattenflaskan.

(Då hade manetens nervgift.
börja gå ur min hjärna.

Och när jag började ha koll.

Och kände.

Att jag.

Och min gudabenådade maskin.

Så erfarna.

Kunde börja leverera.

Oavsett var i världen jag befinner mig.

Jag visste när jag började bli skärpt.

Vilka beslut jag skulle ta.

Ta hit läkaren sade jag!

De var arga på mig för att insisterade.

När läkare till sist kom in sade han till mig:

"You can not leave now!"

You are not safe yet!"

Jag sade bara till honom:

"I don't fucking care.

If I die!

I want to die with my family.

So let me go!"

Han kallade in typ någon chefsläkare och så.

Men jag bara bet ihop.

För jag ville bara dö hos de mina.

Jag fick till slut skriva på en massa papper.

För att friskriva dem från deras ansvar.

Och jag drog hem i natten.

Med den tyska ambulansföraren.

Som hade kört mig in till sjukhuset.

Och jag vet att han kollade mig hela vägen.

Och han frågade mig hur jag mådde.

Och han följde mig hela vägen till dörren.

Till resorten.

Där de mina fanns.

Det sista jag frågade honom var.

Are the jellyfish stuff dangerous?

Han sade bara.

"Some people die.

And some people don't.

You did not die this time.

Cause you are one of the lucky ones.

So.

Take care of your family."

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tommy Vähä-Rainio med Poeter.se id #221772 innehar upphovsrätten